

Stanislava ROHMANN

SLNKO VO VETRE

SKUTOČNÝ PRÍBEH VÝNIMOČNEJ ŽENY
PLNÝ SILNÝCH EMÓCIÍ

M
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

ISBN 978-80-89967-98-8

Stanislava ROHMANN

SLNKO VO VETRE

SKUTOČNÝ PRÍBEH VÝNIMOČNEJ ŽENY
PLNÝ SILNÝCH EMÓCIÍ

 MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Copyright © Stanislava Rohmann 2022

Cover Photo © Adobe Stock

„Sľúbila si jej to, tak začni písať. Aj keď to nikto nevydá, napíš tú knihu pre Emmu a pre jej rodinu,“ naliehal na mňa môj manžel asi rok po Emminej smrti. Bez neho by mi ani len nenapadlo pustiť sa do písania. Jemu venujem túto knihu.

Ďakujem mojim trom sestrám a milovanej dcére za ich reakcie, podporu, návrhy, prvé korektúry a hlavne za nedočkavosť po ďalších stránkach. Veľmi ma to motivovalo písať ďalej. Lúbim Vás.

Hoci ide o skutočný príbeh, mená a vybrané situácie sú kvôli zachovaniu súkromia postáv zmenené.

**Štuttgart, Nemecko,
máj 1996**

Do električky, v ktorej spokojne sedela aj Emma, držiac na kolenách nákupnú tašku s potravinami, s jednou fľašou minerálky a jednou fľašou kvalitného bieleho vína, nastúpili traja revízori. Emma uprene hľadela von oknom, akoby ju to vôbec nezaujímalo.

Už len dve krátke zastávky, pomyslela si.

Električka bola plná ľudí, preto dúfala, že sa jej podarí vystúpiť skôr, ako ju stihnú odkontrolovať. Nestihla. Vlastne stihla, ale spolu s revízormi.

„Váš cestovný lístok, prosím,“ oslovil ju príjemným hlasom jeden z trojice revízorov.

„Už nie som v električke, mali ste si ho pýtať skôr,“ odpovedala Emma povýšeneckým hlasom a snažila sa pretlačiť pomedzi nich.

„Ak nemáte platný cestovný lístok, predložte nám svoje osobné doklady, prosím,“ pokračoval revízor pokojne. Očividne bol už zvyknutý na všetko.

„Dajte mi pokoj, nič vám predkladať nebudem! A nechajte ma láskavo odísť. Na toto naozaj nemám čas!“ drzo reagovala Emma.

Revízori jej, samozrejme, rýchlo zatarasili cestu, aby im neušla, takže sa rozhodla zmeniť stratégiu. Vytiahla z tašky fľašu vína, ktorú

im ponúkla spolu s tým najkrajším úsmevom, aký sa jej len podarilo vyčariť. Nezabralo to. Naopak, začali jej citovať, aké následky pre ňu bude mať snaha o podplatenie verejného činiteľa a neochota spolupracovať. V tom Emma bez najmenšieho varovania tresla fľašu vína najbližšie stojacemu revízorovi o hlavu... Fľaša sa rozbila, hlava nie. Výsledkom bol len malý škrabanec s pramienkom krvi, stekajúcim po čele, vlasy, tvár a časť uniformy mokré a páchnuce od vína. Šokované pohľady revízorov a niekoľkých cestujúcich, čakajúcich na električku, naznačovali, že tu došlo k incidentu. Zatiaľ čo sa poškodený revízor ešte nestihol spamätať, jeho dvaja kolegovia rýchlo precitli a tentokrát chytili Emmu z oboch strán za rameno. Začala vykrikovať, rozhadzovala rukami, častovala ich nadávkami, až kým neprišla polícia a nenasadili jej putá. Odviedli ju na policajnú stanicu.

**Odesa, Sovietsky zväz (dnešná Ukrajina),
jún, rok 1980**

Napätie z očakávania niečoho nového viselo vo vzduchu a dalo sa čítať v očiach všetkých členov rodiny, vrátane starej mamy, rodičov a štyroch súrodencov. Emma len nedávno oslávila svoje dvadsiate štvrté narodeniny a úspešne ukončila vysokoškolské štúdium matematiky a fyziky. Tešila sa a zároveň jej bolo smutno, pretože už o pár hodín opustí milovanú Odesu, priateľov...

Bolo príjemné júnové popoludnie, a tak sa rozhodla ešte naposledy poprechádzať po dôverne známych uliciach starého mesta. Kráčala pomaly, bezcieľne a snažila sa vdychovať plnými dúškami jeho atmosféru, aby si ju uchovala v pamäti čo najlepšie. Príťahovala pohľady takmer všetkých okoloidúcich, či už starých, mladých a dokonca aj detí.

Bola neprehliadnuteľná a plne si to uvedomovala. Jej dokonalá, vysoká a štíhla postava sa pri chôdzi ladne vznášala. Kráčala starým mestom smerom k pláži, kde sa opaľovalo niekoľko dovolenkujúcich a domácich, ktorí sa ponáhľali z práce, aby relaxovali so svojimi rodinami. Vravu ľudí a smiech hrajúcich sa detí prehlušovalo šumenie mora a trúbenie lodí, ktoré vchádzali do prístavu.

Emma si vyzula sandále a bosá si to namierila pozdĺž pláže smerom k prístavu. Slnčné lúče jej hladkali tvár a dodávali jej snedej pokožke zlatistý nádych. Hodvábne šaty levandulevej farby, ktoré si sama ušila, krásne kontrastovali s opálenou pleťou. Vietor sa pohrával s jej dlhými, rovnými, hustými a takmer čiernymi vlasmi, pričom odkrýval jej štíhly pás. Mladí muži, kráčajúci oproti, sa pohľadom ponárali do jej veľkých hnedých očí. Emma im to opätovala širokým úsmevom a sebaisto kráčala ďalej. V takýchto situáciách sa jej kolená nepodlamovali. Zažívala to každodenne, bolo to pre ňu úplne normálne, ako keby to ani inak nemohlo byť.

Keď dorazila k prístavu, oprášila si nohy od piesku a znovu si obula sandále. Pozorovala plachetnice, ktoré sa vracali, rybárov, ktorí rozmotávali svoje siete, aby mohli vyraziť na ďalší lov, dav ľudí čakajúcich na nástup na jednu z výletných lodí a mladých, zdatných námorníkov v uniformách, ktorí práve vystúpili z nákladnej lode, kotviacej na opačnej strane prístavu.

Sadla si na jednu z drevených lavíc, ktoré boli v pravidelných rozostupoch porozkladané pozdĺž celého prístavu a pripravené poskytnúť pohodlie všetkým, ktorí si chceli vychutnať toto čarovné miesto.

Zahľadela sa do diaľky, či neuvidí jednu jedinú loď, na ktorú tak často čakávala. V myšlienkach sa jej vynoril obraz muža, ktorý ju miloval. Vitalij... vysoký, mužný, vetrom ošľahaný, čiernovlasý kapitán nákladnej lode, ktorý za ňou utekal každú voľnú chvíľu, kým znovu vyplával na more. Na okamih sa zachmúrila a pocítila smútok. Ale len na krátky okamih. Emma totiž vždy všetko brala s ľahkosťou.

Vitalij ju požiadal o ruku, no pri poslednom stretnutí mu oznámila, že odchádza do Nemecka. Navždy.

**Štuttgart, Nemecko,
október 1996**

Cestou z práce domov sa Martin zastavil v obchode. Vedel, že doma je prázdna chladnička a Emma sa určite neunúvala s nákupom. Auto zaparkoval v podzemnej garáži a s dvomi plnými taškami sa pobral k výťahu. Na prízemí skontroloval poštovú schránku, poštu si zasunul do vrečka saka a vyviezol sa na tretie poschodie, kde bývali spolu s Emmou.

„Ty si už doma? Ako bolo v práci?“ opýtal sa jej, pričom jej vtisol bozk na líce.

„Smrdíš od oleja!“ odpovedala neutrlo namiesto odpovede na jeho otázku, neprestávajúc maľovať obraz upevnený na maliarskom stojane.

Martin otvoril chladničku, ktorej obsah ho vôbec neprekvapil. Nebolo v nej takmer nič okrem kúska salámy a syra, okolo ktorého sa už začínala vytvárať vrstva plesne. Oboje vyhodil do koša a po vykladal z tašky čerstvý nákup.

„Mohla si aspoň vyniesť smeti, keď si už nič nenavarila,“ znechutene poznamenal.

Vyzliekol si sako, zavesil ho na vešiak, bielu košeľu hodil do koša na pranie a natiahol na seba pohodlné tričko. Vyniesol smeti

do kontajnera a cestou nazad rozmýšľal, čo uvarí. Dnes zjedol len raňajky a teraz je už sedem hodín večer. V práci nestihol ísť na obed, pretože musel riešiť dôležité veci. Pracoval ako inžinier vo firme Daimler, vo vedúcej funkcii.

Skôr ako začal čistiť zeleninu, spomenul si, že si nepozrel poštu, ktorá bola ešte stále uložená vo vrecku saka. Boli to štyri obálky, jedna z nich bola adresovaná Dr. Med. Emme Kubek.

„Prišla ti pošta,“ povedal Martin, vkladajúc jej obálku do ruky.

Emma hodila štetec na zem, v jednej ruke držala obálku, druhou schmatla narýchlo škatuľku cigariet a vybehla na balkón. Bolo sychravo a chladno, napriek tomu si sadla do kresla, nohy pokrčila pod seba, zapálila si cigaretu a otvorila list. Tušila, čo v nej asi bude. Nervózne sa zahľadela na hrubo vyznačenú časť: *POSLEDNÁ VÝZVA!*

Od posledného incidentu v električke, keď ju chytili revízori a privolali políciu, uplynulo už niekoľko mesiacov. Dostala pokutu za jazdu načierno vo výške štyridsať nemeckých mariek a tiež pokutu za napadnutie verejného činiteľa a ublíženie na zdraví. Pokutu za jazdu načierno úplne ignorovala a všetky výzvy na zaplatenie hádzala rovno do koša. Napadnutie verejného činiteľa a ublíženie na zdraví bolo definované ako trestný čin, ktorý mal dohru na súde. Toto odignorovať nemohla, a tak si na pomoc prizvala hneď viacerých advokátov, kde jeden z nich, ktorý ju najviac presviedčal o úspechu, ju napokon obhajoval na súde. Napriek obhajobe však súd rozhodol v prospech poškodeného a jej bola vytyčená povinnosť zaplatiť bolestné tisíc päťsto nemeckých mariek, plus súdne trovy, a to do desiatich dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Keďže nechcela, aby sa o tom dozvedeli kolegovia v nemocnici, kde pracovala na čiastočný úväzok ako lekárka na röntgenológii, požičala si na zaplatenie tejto sumy od sesternice, ktorej však pravú príčinu neprezradila. Vlastne nikomu o tom nič nepovedala – ani

mame, ani bratom a dokonca ani Martin nič netušil. Do koša hádzala nielen výzvy na zaplatenie pokuty za čiernu jazdu, ale aj výzvy na zaplatenie za advokátske služby. Dlhá suma už bola poriadna, ale to, čo uvidela v tomto liste, spôsobilo, že ju zalial studený pot a ruky sa jej roztriasli tak, že jej vypadla cigareta na kolená a vypálila jej diery do nohavíc. Všimla si to, až keď ucítila páľčivú bolesť na predkolení. Vyskočila z kresla a vykrikla. Martin pribehol z kuchyne s nožom v ruke, pretože práve dokrájal posledné kúsky zeleniny, a cival na ňu s doširoka otvorenými očami. Nechápavo si ju premeriaval od hlavy k päťam, keď mu napokon pohľad spočinul na zemi, kde ležal list, ktorý jej vypadol z ruky.

EXEKÚCIA bolo slovo, ktoré mu ako prvé udrelo do očí. Zohol sa, aby list zdvihol zo zeme a zistil, o čo v ňom ide, no Emma mu ho plná zúrivosti vytrhla z ruky a utekala ako zmyslov zbavená do spálne na opačnom konci bytu. Zabuchla za sebou dvere a rýchlo ich zamkla.

Martin vedel, že sa deje niečo nedobré, ale rozhodol sa, že si nenechá pokaziť chuť na guláš, ktorý sa už varil a rozvonieval po celej kuchyni. Hodil do hrnca ešte zvyšné kúsky zeleniny, prikryl ho pokrývkou a sadol si do kresla v obývačke. Zapol hudbu a snažil sa relaxovať. Asi o pol hodiny vstal z kresla, prestrel stôl pre dve osoby a šiel zaklopať na dvere spálne:

„Poď si dať guláš, kým je ešte teplý.“

Zo spálne sa neozval ani hlások.

„Emma, poď sa najesť, ak máš chuť, je toho dosť pre oboch.“

Znovu žiadna odpoveď. Martin sa už naučil nebrať si jej výstrelky k srdcu, a tak len povedal:

„Ako chceš, keď nie, tak nie. Viac ostane pre mňa.“

Pustil sa s chuťou do jedla. Jedol pomaly a vychutnával si každé *sústo*. Nemal vo zvyku napchávať sa ani jesť viac, ako bolo potrebné.

Pred pár rokmi prekročil štyridsiatku. Cítil sa dobre vo svojej koži. Bol stále veľmi príťažlivý a atraktívny. Ženám sa páčil jeho nekomplikovaný spôsob, ktorým dokázal nadľahčiť akúkoľvek nepríjemnú situáciu, v ktorej sa ocitol. Dokonca aj v práci, na poradách, pri ktorých sa v miestnosti dala dusivá atmosféra priam až krájať, sa z ničoho nič postavil a buď povedal nejaký vtip, alebo nejakú trefnú poznámku, na čo sa všetci zúčastnení rozosmiali a porada potom pokračovala v oveľa odľahčenejšom duchu.

Keď dojedal posledné zvyšky z taniera, Emma otvorila dvere, vystrčila hlavu z izby a chvíľu rozmýšľala, či má vôbec vyjsť. Pôsobila ako plachá zver, ktorá nechce opustiť svoje útočisko. Nakoniec sa predsa len odhodlala. Vedela, že teraz poriadne prestrelila a musí s farbou von. Sadla si za stôl a previnilo sa dívala do prázdneho taniera. Chvíľu obaja mlčali. Martin jej bez slova nabral plný tanier a ona začala pomaly jesť, pričom jej pohľad uprene smeroval na polievku. Keď sa napokon odvážila zdvihnúť zrak, pomyslela si, ako dobre Martin vyzerá. Svetlé, jemne zvlnené vlasy mu voľne padali do čela a zjemňovali jeho výrazné črty tváre. Svetlomodré oči pôsobili chladne a prísne, keď bol nahnevaný, ale keď sa usmial, pôsobili mäkko a láskavo. Taký pohľad však už dávno nezažila. Akoby to už bola večnosť, keď sa na ňu naposledy díval tým zamilovaným, láskou zahmleným pohľadom. Napokon, bola si vedomá, že mu na to veľa príčin nedávala. Naopak, stále bola s niečím nespokojná, vyhľadávala roztržky a provokovala ho. V tom bola naozaj dobrá.

Martin si založil obe ruky na stôl pred seba a oprel si tvár do dlaní. Emma precitla, keď zistila, že tentokrát sa uprene díva on na ňu. Opýtal sa jej len:

„Chutí?“

„Áno,“ odpovedala neobvykle tichým hlasom.

„Čo si vyviedla?“ pokračoval Martin, pričom z nej neodtrhol zrak.

Emma pôsobila ako malé previnilé decko. Bez slova jedla a len na stotinu sekundy pozrela raz na neho a hneď zase do taniera, potom znovu na neho... Vedela, že mu to musí povedať, ale zároveň sa bála, ako zareaguje. Napokon vytiahla pokrčený list z vrečka nohavíc a podala mu ho.

**Odesa, Sovietsky zväz (dnešná Ukrajina),
jún, rok 1980**

Všetko už bolo pripravené na cestu. Dom, ktorý postavil starý otec spolu s otcom a v ktorom Emma a jej bratia prežili celé svoje detstvo a mladosť, predali, a tiež všetko ostatné, čo sa predalo. Veľa vecí rozdali známym. Rozhodli sa zobrať so sebou len to najpotrebnejšie. Jeden z Emminých bratov sa len nedávno vrátil z vojny v Afganistane. Rodina bola šťastná, že prežil a že sa vrátil zdravý. Keď hrozilo, že ďalší z bratov bude musieť nastúpiť na základnú vojenskú službu a tiež narukovať do Afganistanu, rozhodli sa vysťahovať do Nemecka, odkiaľ pochádzali. Ich predkovia prišli do Ruska ešte v 18. storočí za vlády Kataríny II., ktorá podporovala kolonizáciu neosídlených území. Doma sa rozprávali rodnou rečou – po nemecky, a hoci boli už niekoľká generácia narodená v Rusku, neboli označovaní inak ako ruskí Nemci. Celá krajina sa práve pripravovala na letné olympijské hry, ktoré sa mali konať koncom júla a začiatkom augusta v Moskve. Situácia bola dosť napätá, pretože ani nie pred rokom sovietske vojská obsadili Afganistan a mnohé krajiny na čele s USA sa rozhodli bojkotovať túto olympiádu. Len čo rodina dostala povolenie na vysťahovanie, rozhodli sa urobiť tak

čo najskôr, ešte pred začatím olympijských hier. Už onedlho si budú musieť zvyknúť na opačné pomenovanie: nemeckí Rusi.

**Štuttgart, Nemecko,
október 1996**

„... ako aj úroky z omeškania, exekučné poplatky, spolu sedem-násttisíc štyristo sedemdesiatšesť nemeckých mariek“, čítal nahlas Martin a cítil, ako mu stúpa žlč. Emma ešte stále sedela za stolom, pred ňou tanier s nedojedeným gulášom. Hoci bola vysoká, zrazu pôsobila drobná. Martin sa na ňu znechutene díval, oči mu blčali hnevom, ale nepovedal nič. Vedel, že musí rýchlo odísť, inak jej buď niečo urobí, alebo ju rovno zabije.

Odsotil od seba stôl, čím zvyšok guláša z taniera vyšplechol Emme na biely kašmírový pulóver. Zobral kľúče a zabuchol za sebou dvere. Šiel autom z Botnangu smerom na Solitud, kľukatou cestou cez les, až napokon zašiel na malú čistinku na kraji lesa. Odstavil auto a vystúpil do hustej tmy. Potreboval sa nadýchať čerstvého vzduchu. Musel sa nejako upokojiť, no nevedel ako. Hlavou mu vírili myšlienky na uplynulé roky a na to, koľko bolesti mu Emma za ten čas spôsobila. Bola taká nevypočítateľná. Kolkokrát jej z ničoho nič prepli nervy a vykrikovala na neho, že je blbec, že nevie povedať súvislú vetu, že kokce, že si zaslúžila niekoho oveľa lepšieho. Keď sa zatvoril v izbe, búchala mu na dvere dovedy, až sa susedia prišli sťažovať. Niekedy

dokonca vytiahla nôž a hodila ho po ňom, ledva sa uhol. Keď sa chcel vyspať, pretože nasledujúci deň mal mať náročný, zobral spací vak a spal na lavičke v lese, na mieste, kde sa cez deň stretávali rodiny, aby spolu grilovali.

Mal pár vytyčených miest, kam rád chodieval, keď si potreboval prečistiť hlavu. Nadránom, kým ešte Emma spala, sa vracal domov, aby sa osprchoval, obliekol si čistú košeľu a oblek a šiel do práce.

No ešte aj tam ho terorizovala ustavičnými telefonátmi a výčitkami. Hoci pracovala len na čiastočný úväzok, lebo na celý sa jej nechcelo, doma takmer nepohla prstom. Keď bol služobne v Berlíne a po mesiaci sa vrátil domov, byt bol plný odpadkov. Všade sa povalovali prázdne fľaše, špinavá bielizeň bola pohodená po zemi, povešaná po stoličkách, všade plno prachu a veľká terasa bola plná vreciek s odpadkami. Len tak sa to tam hemžilo osami.

Emma vždy vedela, ako si to zariadiť, aby sa mala dobre. Ešte keď bola malá, všetky domáce práce za ňu robili bratia. Ona bola princezná. Všetci v rodine s ňou tak zaobchádzali, až tomu asi naozaj uverila. Bola neskutočne talentovaná, a tak ju rodičia všemožne podporovali. Aj Martin ju podporoval. A hoci celé jeho ja kričalo, že to už viac robiť nebude, vedel, že aj túto záležitosť musí vyriešiť on. Inak prídu ešte aj o byt, ktorý kúpil pred pár rokmi.

So zaťatými pästami zdvihol ruky dohora a zakričal z plných pľúc, akoby chcel vykričať všetku bolesť nahromadenú za tie roky. Potom si sadol nazad do auta a premýšľal, čo urobí ďalej.

Domov sa vrátil okolo tretej nadránom. Emma ešte nespala. Sedela v obývačke na koberci, ešte stále mala na sebe biely pulóver so zaschnutou škvrnou od guláša. Vyzerala komicky a zúfalo zároveň. Vždy, keď niečo vyviedla, prechádzala do útoku a obviňovala druhých. Tentokrát nie. Len tam tak sedela, ruky v lone pred sebou, akoby čakala na ortieľ smrti a už vopred rezignovala. Martin sa snažil